

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ

Μεταγλωτιστές

8ο εξάμηνο, Ακαδημαϊκή περίοδος 2012

Υλοποίηση της γλώσσας *Llama*

Κωνσταντίνος Αθανασίου 03108132

Νίκος Γιανναράκης 03108054

Ζωή Παρασκευοπούλου 03108152

07/11/2013

Περιεχόμενα

1	Εισαγωγή	2
2	Υλοποίηση	2
2.1	Συντακτικός και Γραμματικός Αναλυτής	2
2.2	Σημασιολογική Ανάλυση	2
2.2.1	Εξαγωγή Τύπων	2
2.3	Πίνακες	3
2.4	Συναρτήσεις Υψηλής Τάξης	3
2.5	Τύποι Οριζόμενοι από τον Προγραμματιστή	4
2.5.1	Αναπαράσταση	4
2.5.2	Υλοποίηση Δομικής Ισότητας	4
2.5.3	Εκφράσεις match	4
2.6	Control Flow Graph	4
2.7	Βελτιστοποιήσεις	5
2.7.1	Απλοποίηση υπολογισμών στις τετράδες	5
2.7.2	Βελτιστοποιήσεις βασισμένες στο γράφο ροής ελέγχου	6
2.7.3	Tail Recursion Elimination	6
2.7.4	Βελτιστοποιήσεις τελικού κώδικα	7

1 Εισαγωγή

Η *Llama* είναι μια γλώσσα η οποία συνδυάζει στοιχεία συναρτησιακού και προστακτικού προγραμματισμού και συντακτικά μοιάζει αρκετά με τη γλώσσα Cam1. Η εργασία έχει υλοποιηθεί στη γλώσσα OCaml. Αναλυτικά οι προδιαγραφές τις γλώσσας βρίσκονται [εδώ](#)

2 Υλοποίηση

Στην ενότητα αυτή θα παρουσιάσουμε συνοπτικά κάποια βασικά στοιχεία της υλοποίησης.

2.1 Συντακτικός και Γραμματικός Αναλυτής

Για τον συντακτικό αναλυτή χρησιμοποιήθηκε το εργαλείο **Ocamllex** και για τον γραμματικό αναλυτή το εργαλείο **Ocamlyacc**.

2.2 Σημασιολογική Ανάλυση

Ο σημασιολογικός αναλυτής της *Llama* αποτελείται κυρίως από την εξαγωγή τύπων καθώς και από τον έλεγχο κάποιων επιπλέον περιορισμών.

2.2.1 Εξαγωγή Τύπων

Η εξαγωγή τύπων βασίζεται στην παραγωγή περιορισμών, υπό τη μορφή εξισώσεων τύπων, κατά τη διάσχιση του *ast*, κάθε άγνωστος τύπος αναπαριστάται από μια μοναδική μεταβλητή τύπου. Στο τέλος της διάσχισης καλείται η συνάρτηση *unify* η οποία λύνει τους περιορισμούς αναθέτει σε κάθε μεταβλητή τύπου έναν γνωστό τύπο. Σε περίπτωση όπου οι περιορισμοί δεν είναι επιλύσιμοι επιστρέφεται μήνυμα λάθους το οποίο επισημαίνει του δύο τύπους που δεν μπορούν να ενοποιηθούν.

Στην γλώσσα *Llama* οι τελεστές σύγκρισης υποστηρίζονται μόνο για τους τύπους *int*, *float* και *char*. Προκειμένου να ελέγξουμε στατικά αυτόν τον περιορισμό δημιουργούμε έναν καινούριο τύπο *ord* που αναπαριστά τους τύπους που υποστηρίζουν τελεστές διάταξης. Έτσι προκύπτει ο παρακάτω κανόνας τυποποίησης:

$$\frac{\Gamma \vdash e_1 : ord \quad \Gamma \vdash e_2 : ord}{\Gamma \vdash e_1 \diamond e_2 : bool, \diamond \in \{<, >, \leq, \geq\}}$$

Μετά την δημιουργία των αντίστοιχων *constraints* η συνάρτηση *unify* συσσωρεύει τούς τύπους που προκύπτει από τους περιορισμούς ότι πρέπει να υποστηρίζουν διάταξη και αφού λύσει όλους τους περιορισμούς και εφαρμόσει όλες τις αντικαταστάσεις που προκύπτουν για τις μεταβλητές τύπων, ελέγχει αν οι συσσωρευμένοι τύποι είναι από τους 3 τύπους που υποστηρίζουν διάταξη, διαφορετικά γυρνάει μήνυμα λάθους. Με ανάλογο τρόπο ελέγχεται ότι ο τύπος επιστροφής των συναρτήσεων δεν είναι τύπος συνάρτησης και ότι οι τύποι των τελουμένων των τελεστών $=, <, >, ==, !=$, δεν είναι τύπος συνάρτησης ή πίνακα, κάτι που απαγορεύεται στη *Llama*.

Επιπλέον για τους πίνακες, πέρα από τους περιορισμούς που αφορούν τους τύπους των στοιχείων, υπάρχουν περιορισμοί σχετικά με τον αριθμό των διαστάσεων τους. Έτσι σε μια έκφραση $a[e_1, \dots, e_n]$ πέρα από τον περιορισμό να είναι *int* ο τύπος των $e_1, \dots, e_n$, προκύπτει ο περιορισμός οι διαστάσεις του a να είναι ίσες με n . Επιπλέον οι σε μια έκφραση $\dim i a$ θα πρέπει $0 < i \leq n$ όπου n οι διαστάσεις του a . Ο

έλεγχος για το αν ικανοποιούνται οι περιορισμοί αυτοί γίνεται από τη συνάρτηση `unify` αμέσως μετά την επίλυση των περιορισμών που προκύπτουν για τους τύπους.

2.3 Πίνακες

Οι πίνακες σε σημασιολογικό επίπεδο αναπαρίστανται ως μία μεταβλητή με τύπο που αποτελείται τον τύπο των στοιχείων που περιλαμβάνει καθώς επίσης τον αριθμό των διαστάσεων του. Οι διαστάσεις του πίνακα είναι γνωστές εξ αρχής, αντίθετα ο τύπος των στοιχείων του γίνεται γνωστός μέσω της εξαγωγής τύπων. Καθώς ο αριθμός των διαστάσεων του πίνακα αποτελούν μέρος του τύπου του πίνακα, αναφορά σε υπο-πίνακες (δηλαδή όχι σε συγκεκριμένα στοιχεία) δεν επιτρέπονται από το σύστημα τύπων. Οι πίνακες στον ενδιάμεσο κώδικα αναπαριστούνται μέσω της τετράδας

$$Array, a, [i_1, i_2, \dots, i_n], ptr$$

όπου a είναι ένας πίνακας, $[i_1, i_2, \dots, i_n]$ είναι μία λίστα κάθε στοιχείο της οποίας είναι ένας ακέραιος που αντιστοιχεί σε μία θέση πίνακα σε κάθε διάσταση του και ptr είναι ένας δείκτης προς το στοιχείο του πίνακα στη θέση που προσδιορίζουν τα $i_1 \dots i_n$. Αυτή η αναπαράσταση μας διευκολύνει στην παραγωγή τελικού κώδικα. Στον τελικό κώδικα ένας πίνακας αναπαρίσταται ως όπου d_i είναι το μέγεθος της i -οστής

d_1	d_2	$\dots$	d_n	$a_{00\dots 0}$	$a_{00\dots 1}$	$\dots$	$a_{10\dots 0}$	$\dots$	$a_{(n-1)(n-1)\dots(n-1)}$
-------	-------	---------	-------	-----------------	-----------------	---------	-----------------	---------	----------------------------

διάστασης και $a_{ij\dots k}$ είναι τα στοιχεία του πίνακα αποθηκευμένα κατά γραμμές. Έτσι το μέγεθος κάθε διάστασης είναι προσβάσιμο σε χρόνο $O(1)$. Η πρόσβαση σε ένα στοιχείο του πίνακα είναι πιο ακριβή διαδικασία και εξαρτάται από τον αριθμό των διαστάσεων του πίνακα. Για την πρόσβαση σε ένα στοιχείο χρειάζεται να υπολογιστεί δυναμικά η παρακάτω έκφραση

$$i_1 \cdot (d_2 \cdot d_3 \cdot \dots \cdot d_n) + i_2 \cdot (d_3 \cdot \dots \cdot d_n) + \dots i_n$$

όπου i_k είναι το `index` που αντιστοιχεί σε κάθε διάσταση και d_j είναι το μήκος κάθε διάστασης.

2.4 Συναρτήσεις Υψηλής Τάξης

Στη *Llama* οι συναρτήσεις μπορούν να περασθούν ως παράμετροι σε μία συνάρτηση ή να ανατεθούν σε κάποια μεταβλητή. Μία συνάρτηση ωστόσο δε μπορεί να επιστρέψει συνάρτηση ως αποτέλεσμα. Η αναπαράσταση μίας τέτοιας συνάρτησης στον τελικό κώδικα γίνεται ως ένα ζεύγος (`closure`) που αποτελείται από έναν δείκτη προς τον κώδικα της συνάρτησης και ένα δείκτη προς το περιβάλλον αυτής. Το περιβάλλον της συνάρτησης περιέχει τιμές για κάθε ελεύθερη μεταβλητή που εμφανίζεται στον κώδικα της. Έτσι σε κάθε συνάρτηση που παίρνει ως όρισμα μία άλλη συνάρτηση μπορούμε να θεωρήσουμε ότι περνάμε ένα όρισμα ακόμα που είναι το περιβάλλον της συνάρτησης-παραμέτρου.

<code>code_ptr</code>
<code>env_ptr</code>

Πίνακας 1: Αναπαράσταση `closure`

2.5 Τύποι Οριζόμενοι από τον Προγραμματιστή

2.5.1 Αναπαράσταση

Στο εμπρόσθιο τμήμα του μεταγλωττιστή οι τύποι που ορίζονται από τον προγραμματιστή και συγκεκριμένα οι κατασκευαστές αυτών αναπαρίστανται και αντιμετωπίζονται με τρόπο παρόμοιο (αλλά όχι ίδιο) με τις συναρτήσεις. Με κάθε κατασκευαστή τύπου σχετίζεται ένας κωδικός (*tag*) ο οποίος μαζί με τον τύπο του κατασκευαστή, προσδιορίζουν μονοσήμαντα τον κατασκευαστή, μία λίστα με τύπους που αντιστοιχεί στον τύπο κάθε παραμέτρου του κατασκευαστή και φυσικά ο τύπος τον οποίο κατασκευάζει.

Οι τύποι που ορίζονται από τον προγραμματιστή χρησιμοποιούνται στο μεταγλωττιστή μόνο για τη διενέργεια σημασιολογικών ελέγχων. Στην αναπαράστασή τους στη μνήμη του υπολογιστή χρησιμοποιούνται μόνο οι κατασκευαστές. Τα αντικείμενα που κατασκευάζονται από κατασκευαστές τύπων που ορίζονται από τον προγραμματιστή αποθηκεύονται στο *heap*. Στο *stack* αποθηκεύεται μόνο ένας δείκτης στην προς το πρώτο *byte* του αντικειμένου όπως αυτό έχει αποθηκευθεί στη μνήμη. Τα πρώτα 2 *byte* αποτελούν το *tag* του κατασκευαστή και στις επόμενες θέσεις αποθηκεύονται τα ορίσματα αυτού, εφόσον υπάρχουν. Σημειώνουμε ότι το όρισμα μπορεί να είναι κάποιος δείκτης προς κάποιον άλλο κατασκευαστή. Σε επίπεδο ενδιάμεσου κώδικα χρησιμοποιήσαμε μία επιπλέον τετράδα για την πρόσβαση στις παραμέτρους κάθε κατασκευαστή, παρόμοια με την τετράδα *Array* για την πρόσβαση στα στοιχεία ενός πίνακα αλλά πιο στενά συνδεδεμένη με την αναπαράσταση των κατασκευαστών τύπων στη μνήμη. Πιο συγκεκριμένα η τετράδα

$$Constr, c, offset, ptr$$

αποθηκεύει στο δείκτη *ptr* τη διεύθυνση $addr(c) + offset$, όπου $addr(c)$ είναι ο δείκτης στο πρώτο *byte* της αναπαράστασης του *c* στο *heap*.

<i>tag</i>	<i>arg₁</i>	<i>...</i>	<i>arg_n</i>
------------	------------------------	------------	------------------------

Πίνακας 2: Αναπαράσταση κατασκευαστή στη μνήμη

2.5.2 Υλοποίηση Δομικής Ισότητας

Για την υλοποίηση τη δομικής ισότητας υλοποιούμε μια συνάρτηση για κάθε τύπο ορισμένο από τον προγραμματιστή, στο επίπεδο ενδιάμεσου κώδικα. Η συνάρτηση αυτή δέχεται δύο ορίσματα και ελέγχει αν το *tag* τους είναι ίδιο, εάν είναι ίδιο ελέγχει ένα προς ένα αν είναι ίσα τα ορίσματα των κατασκευαστών καλώντας, ανάλογα με τον τύπο τους τη σωστή συνάρτηση. Όταν ο προγραμματιστής χρησιμοποιήσει τους τελεστές δομικής ισότητας η ανισότητας με τελούμενα τύπου οριζόμενου από το προγραμματιστή, τότε καλείται η ανάλογη συνάρτηση με ορίσματα τα δύο τελούμενα προς σύγκριση.

2.5.3 Εκφράσεις *match*

Για την υλοποίηση των εκφράσεων *match* εισάγουμε την παρακάτω τετράδα:

$$Match, e, c, l$$

Η τετράδα αυτή ελέγχει αν το τελούμενο *e* προέρχεται από τον κατασκευαστή *c* και αν ναι εκτελεί άλμα προς την τετράδα *l*. Εάν η προς έλεγχο έκφραση δεν ταιριάζει με κανένα από τα πρότυπα μιας έκφρασης *match* τότε προκαλείται σφάλμα εκτέλεσης και τυπώνεται ανάλογο μήνυμα. Σημειώνεται επίσης, ότι οι εκφράσεις προς έλεγχο στο *match* μπορεί να είναι και οποιουδήποτε άλλου τύπου της γλώσσας.

2.6 Control Flow Graph

Για την υλοποίηση του γράφου ροής ελέγχου αρχικά χωρίσαμε της τετράδες του ενδιαμέσου κώδικα σε Blocks έτσι ώστε να υπάρχουν άλματα μόνο ως προς την πρώτη εντολή κάθε Block και οι εντολές άλματος (γενικότερα οι εντολές αλλαγής ροής του προγράμματος) να βρίσκονται μόνο στο τέλος κάποιου Block. Σε κάθε Block πέρα από τις αριθμημένες τετράδες που το αποτελούν, μέσω ενός record αποθηκεύουμε και επιπλέον πληροφορίες που διευκολύνουν την ανάλυση του προγράμματος σε αυτή τη μορφή, όπως για παράδειγμα το αν ορίζεται κάποια συνάρτηση μέσα σε αυτό το Block ή σε ποια συνάρτηση ανήκουν οι τετράδες του κάθε Block και αν κάποιο Block περιλαμβάνει το τέλος μίας συνάρτησης (Endu).

Κάθε κόμβος του γράφου ροής ελέγχου είναι ένα Block με ένα παραπάνω στοιχείο, ένα set που περιλαμβάνει τον αριθμό των τετράδων που περιέχονται στο Block. Στην πραγματικότητα θα έπρεπε και αυτή η πληροφορία να περιλαμβάνεται στο παραπάνω record. Με βάση τις πληροφορίες που έχουμε κρατήσει σε κάθε κόμβο η κατασκευή του γράφου ροής ελέγχου είναι σχετικά απλή, αρκεί να τηρήσουμε τους παρακάτω κανόνες.

- Αν στο τέλος κάποιου Block υπάρχουν εντολές διακλάδωσης (if, match, jump) τότε προσθέτουμε μια ακμή προς το Block που περιέχει την εντολή προς την οποία γίνεται το άλμα. Το Block αυτό μπορεί να βρεθεί σε χρόνο $\mathcal{O}(m \cdot \log n)$ όπου m ο αριθμός των Blocks και n ο αριθμός των τετράδων σε κάθε Block.
- Αν στο τέλος κάποιου Block υπάρχει κλήση συνάρτησης τότε προσθέτουμε μία ακμή προς το Block που περιέχει τη δήλωση της συνάρτησης την οποία καλούμε και μία ακμή από το Block που περιέχει το τέλος της συνάρτησης που καλέσαμε προς το Block που περιέχει την αμέσως επόμενη εντολή από την κλήση της συνάρτησης. Η εύρεση των Block που περιλαμβάνουν τη δήλωση της συνάρτησης που καλείται και το τέλος αυτής αντίστοιχα γίνεται σε χρόνο $\mathcal{O}(m)$ όπου m ο αριθμός των Blocks και η εύρεση του Block με την επόμενη εντολή σε χρόνο $\mathcal{O}(m \cdot \log n)$ όπου m ο αριθμός των Blocks και n ο αριθμός των τετράδων σε κάθε Block.
- Αν δεν υπάρχει κάποια εντολή αλλαγής ροής όπως οι παραπάνω, τότε αρκεί να προσθέσουμε μία ακμή στο Block που περιλαμβάνει την επόμενη εντολή που μπορεί να βρεθεί σε χρόνο $\mathcal{O}(m \cdot \log n)$ όπου m ο αριθμός των Blocks και n ο αριθμός των τετράδων σε κάθε Block.

Θα πρέπει να σημειωθεί βέβαια ότι η παραπάνω διαδικασία ίσως να είναι πιο πολύπλοκη από ότι δείχνει, ανάλογα με τη γλώσσα την οποία στοχεύει. Για παράδειγμα στη *Llama* επιτρέπεται το πέρασμα μίας συνάρτησης ως παραμέτρου πράγμα που δυσκολεύει την κατασκευή ενός γράφου ροής ελέγχου στην περίπτωση που έχουμε κλήση αυτής της συνάρτησης-παραμέτρου. Μπορούν να γίνουν διαφόρων ειδών αναλύσεις ώστε να περιοριστεί το εύρος των τιμών που μπορεί να έχει μία τέτοια μεταβλητή/παραμέτρος. Ωστόσο στην υλοποίηση μας διαλέξαμε την τετριμμένη λύση, κάθε τέτοια κλήση μπορεί να είναι προς οποιοδήποτε block που περιέχει μία συνάρτηση. Για την δημιουργία του γράφου χρησιμοποιήθηκε η βιβλιοθήκη **Ocamlgraph**. Αν θέλει κάποιος να εξετάσει τον γράφο ροής ελέγχου που παράγει ο Alpaca μπορεί να το κάνει δίνοντας το όρισμα -g. Αυτό θα εξάγει το γράφο ροής ελέγχου του δοθέντος αρχείου πηγαίου κώδικα σε μορφή .dot που μπορεί να μετατραπεί σε εικόνα με κάποιο λογισμικό όπως το **Graphviz**.

2.7 Βελτιστοποιήσεις

Στον Alpaca υπάρχουν δύο στάδια βελτιστοποιήσεων, ένα στην ενδιαμέση μορφή τετράδων και ένα στον τελικό κώδικα. Όλες οι βελτιστοποιήσεις είναι τοπικές ωστόσο καθώς δεν έχει γίνει ανάλυση ροής δεδομένων.

Generated	Optimized
+a,b,\$1	+a,b,c
:=,\$1,-,c	

Πίνακας 3: Temp Reduction

2.7.1 Απλοποίηση υπολογισμών στις τετράδες

Αν και η απλοποίηση αυτή θα μπορούσε να είχε γίνει στο στάδιο παραγωγής ενδιάμεσου κώδικα θα έκανε το στάδιο αυτό πιο πολύπλοκο και προτιμήθηκε να υλοποιηθεί σε κάποιο επόμενο στάδιο. Σκοπός είναι να μη χρησιμοποιούνται προσωρινές μεταβλητές για την εκτέλεση των διαφόρων πράξεων αλλά να γίνονται απευθείας πάνω στις μεταβλητές που πρέπει.

2.7.2 Βελτιστοποιήσεις βασισμένες στο γράφο ροής ελέγχου

Οι βελτιστοποιήσεις που βασίζονται στον γράφο ροής ελέγχου γίνονται κατά κύριο λόγο σε κάθε block ξεχωριστά.

Απαλοιφή κοινών υπο-εκφράσεων Για την απαλοιφή κοινών υπο-εκφράσεων σε κάθε block χρησιμοποιείται η μέθοδος *Value Numbering*. Κάθε έκφραση που υπολογίζεται αποθηκεύεται σε μία καινούργια προσωρινή μεταβλητή, έτσι σε περίπτωση που η τιμή αυτής της έκφρασης χρειαστεί σε κάποιον παρακάτω υπολογισμό - μέσα στο ίδιο Block - τότε χρησιμοποιείται η προσωρινή μεταβλητή που είχε δημιουργηθεί προηγουμένως. Για την αντιμετώπιση των πολλών νέων προσωρινών μεταβλητών και των μη απαραίτητων εντολών ανάθεσης χρησιμοποιούνται οι δύο παρακάτω βελτιστοποιήσεις.

Διάδοση αντιγράφων Όπου είναι εφικτό χρησιμοποιείται η αρχική μεταβλητή για την οποία υπολογίστηκε μία έκφραση και όχι η προσωρινή μεταβλητή που δημιουργήθηκε παραπάνω. Με αυτό τον τρόπο δίνεται η δυνατότητα να πραγματοποιήσουμε απαλοιφή νεκρού κώδικα σε τοπικό επίπεδο.

Απαλοιφή νεκρού κώδικα Όσες προσωρινές μεταβλητές δημιουργήθηκαν παραπάνω αλλά δεν χρησιμοποιούνται είτε επειδή αντικαταστάθηκαν κατά τη διάδοση αντιγράφων είτε επειδή δε χρειάστηκε, μπορούν να σβηστούν. Αυτό γίνεται με ένα πέρασμα κάθε Block ανάποδα, δηλαδή ξεκινώντας από την τελευταία εντολή προς την πρώτη, σημειώνοντας ποιες προσωρινές μεταβλητές χρειάζονται και σβήνοντας όσες κατά τη δήλωση τους δεν έχουν σημειωθεί ως χρήσιμες.

Απαλοιφή Απροσπέλαστου Κώδικα Από τις παραπάνω βελτιστοποιήσεις (και όχι μόνο) πιθανώς να προκύψουν σημεία του κώδικα που είναι απροσπέλαστα με βάση τη ροή ελέγχου. Ξεκινώντας από το αρχικό Block και εκτελώντας μία αναζήτηση κατά βάθος (DFS) πάνω στο γράφο ροής ελέγχου μπορούμε να συμπεράνουμε ποια blocks είναι απροσπέλαστα και να τα αφαιρέσουμε.

2.7.3 Tail Recursion Elimination

Στον Alpaca δεν βελτιστοποιούνται όλες οι κλήσεις ουράς αλλά μόνο οι κλήσεις ουράς προς την ίδια συνάρτηση, δηλαδή οι αναδρομικές. Η υλοποίηση της απαλοιφής κλήσης ουράς περιλαμβάνει 2 στάδια:

Εντοπισμός κλήσεων ουράς Ο εντοπισμός των σημείων κλήσης ουράς έγινε πάνω στο AST με βάση τους παρακάτω κανόνες:

$$\begin{aligned}
&\tau(\text{let}_{fun} = e_1, \_) \rightarrow e_1.tail \leftarrow true; \tau(e_1, true) \\
&\tau(e_1; e_2, true) \rightarrow \tau(e_1, false); e_2.tail \leftarrow true; \tau(e_2, true) \\
&\tau(\text{begin}; e_1; \text{end}, true) \rightarrow e_1.tail \leftarrow true; \tau(e_1, true) \\
&\tau(\text{if } e_1 \text{ then } e_2 \text{ else } e_3, true) \rightarrow \tau(e_1, false); e_2.tail \leftarrow true; \tau(e_2, true); e_3.tail \leftarrow true; \tau(e_3, true) \\
&\tau(\text{if } e_1 \text{ then } e_2, true) \rightarrow \tau(e_1, false); e_2.tail \leftarrow true; \tau(e_2, true) \\
&\tau(\text{match } e_1 \text{ with } p_i \rightarrow e_i, true) \rightarrow \tau(e_1, false); e_i.tail \leftarrow true; \tau(e_i, true) \\
&\tau(\text{let } x = e_1 \text{ in } e_2, true) \rightarrow \tau(e_1, false); e_2.tail \leftarrow true; \tau(e_2, true)
\end{aligned}$$

Η διαδικασία τ υποθέτει ότι το πεδίο *tail* κάθε έκφρασης είναι *false*. Στη συνέχεια θέτει την τιμή *true* σε κάθε πεδίο *tail* με βάση τους παραπάνω κανόνες.

Υλοποίηση κλήση ουράς Η ιδέα είναι ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το υπάρχον εγγράφημα δραστηριοποίησης, αποφεύγοντας το κόστος δημιουργίας (κυρίως σε μνήμη) ενός καινούργιου. Για να γίνει κλήση ουράς αντί για κανονική κλήση αρκεί στις κλήσεις συνάρτησης που έχουν σημειωθεί ως *tail* και επίσης αναφέρονται στην ίδια συνάρτηση με αυτή που εκτελείται, να αντικαταστήσουμε τις τιμές των παραμέτρων με τις νέες τιμές μέσω ανάθεσης και να κάνουμε *jump* στην αρχή της συνάρτησης. Η διαδικασία αυτή υλοποιείται στον ενδιάμεσο κώδικα τετράδων και στη συνέχεια μεταφράζεται σε τελικό κώδικα χωρίς κάποια αλλαγή στην παραγωγή τελικού κώδικα.

2.7.4 Βελτιστοποιήσεις τελικού κώδικα

Peephole Οι βελτιστοποιήσεις που έγιναν στον τελικό κώδικα ακολουθούν τη λογική των λεγόμενων Peephole optimizations. Γίνονται πολλαπλά περάσματα στον τελικό κώδικα ψάχνοντας για γνωστά μοτίβα εντολών (1 έως και 3 εντολές) τα οποία στη συνέχεια μετατρέπονται σε πιο απλές και γρήγορες εντολές. Εχμεταλλευόμενοι το ισχυρό pattern-matching της OCaml η υλοποίηση αυτών των βελτιστοποιήσεων είναι αρκετά εύκολη σε σχέση με αυτές του γράφου ροής ελέγχου. Είναι ωστόσο και αρκετά αποτελεσματικές δεδομένου του απλοϊκού αλγορίθμου παραγωγής τελικού κώδικα που ακολουθήσαμε. Στον παρακάτω πίνακα παρουσιάζουμε πολλές από τις βελτιστοποιήσεις που υλοποιήσαμε. Επειδή γίνονται παραπάνω από ένα περάσματα απλοποιούνται και άλλοι συνδυασμοί αυτών.

Generated	Optimized
add target, 1	inc target
sub target, 1	dec target
add/sub target, 0	-
mov r1, 0	mov r1, val
sub r1, val	neg r1
mov si, bp	push bp
push si	
mov r1, imm	mov size ptr [r2], imm
mov size ptr [r2], r1	
mov mem1, r1	mov mem1, r1
mov r2, mem1	mov r2, r1
mov mem1, r1	mov mem1, r1
mov r1, mem1	
mov r1, val	op r2, val
op r2, r1	
jcond target1	jrevcond target2
jmp target2	
mov r1, imm	mov r2, size ptr [r3]
mov r2, size ptr [r3]	mov size ptr [r2], imm
mov size ptr [r2], r1	

Πίνακας 4: Peephole Optimizations